ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

23 серпня 2017 року
№ 21 (21)

Відповідь аноніму

Напередодні Дня Незалежності до редакції зателефонував якийсь чоловік і, не відрекомендувавшись, виголосив гнівну тираду рафінованою російською мовою: «Вам надо дружить с головой. Вот вы пишете, что не будет села – исчезнет Украина. То же мне – село какое-то… Украина держится на металлургах, шахтерах…»
Антоніма дуже зачепила наша публікація у минулому номері газети «Не стане села – зникне Україна».
Шановний «добродію»! Наша відповідь вам і подібним вам зверхникам:

аграрії формують 17 відсотків валового внутрішнього продукту країни, тобто майже п'яту його частин.

Про це повідомив президент Асоціації фермерів і приватних землевласників Іван Томич в коментарії для ГолосUA.
«Упевнений, що аграрії на практиці формують не дванадцять відсотків ВВП, як заявив прем'єр Гройсман. Адже значна частина продукції (овочі, фрукти), яку виробляють дрібні виробники і сільські господарства, враховується не повною мірою. Думаю, що дана частина набагато більша: до сімнадцяти відсотків ВВП України», - сказав Томич.
За його словами, аграрії мають величезний потенціал для формування ВВП країни, але влада в цьому не зацікавлена.
Тому, визнаючи внесок українців усіх професій у розбудову держави, саме селяни, аграрії, фермери заслуговують найпалкіших вітань у ці святкові дні!

УКРАЇНСЬКА ТРАГЕДІЯ ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

З приводу

Цинізм і маразм можновладців сягнули безпрецедентних меж: міністр соціальної політики Андрій Рева дорікнув народу шматком хліба. Українці, мовляв, багато їдять, відтак переїдають і на харчі витрачають забагато грошей. А через це їм і не вистачає на інші потреби, щоб безбідно жити. Рева навіть порівняв структуру сімейних витрат в Україні і Німеччині, тлумачачи її на користь останньої. Німці, заявив він, лише 14 % своїх прибутків спрямовують на продукти харчування, а сякі-такі українці, уявіть собі, усі 50-т. Спробуйте народ з такими апетитами та прогодувати! Який ще й все більше і більше скаржиться на нестатки та свою бідність, звинувачуючи у цьому передусім нині діючу владу, хоч перепадає на горіхи і попереднім. Тим часом марне ніби намагання за такого «менталітету» наших людей забезпечити їм пристойний рівень життя. Коротше, зазирнув сердитий міністр з соціальної політики не лише в кишені своєму народу, а і в рота. Зажадавши негайно, поки не пізно, менше їсти. Це уже привід міркувати, випадково чи ні зірвалося це зневажливе «зауваження» з вуст «мудрого» пана міністра? Чи він свій народ за недолугий, ненажерливий та не привчений до порядку сприймає, котрий тільки свої шлунки набиває, як та дика худоба? Що не випадково ж насправді «обмовився» Рева, це ясно має бути уже всім, кого дійсно «державотворці» практично усіх років незалежності «наздогнали» і «дістали». Терпець не раз у людей наших обривався, якщо згадати і перший, і другий Майдани. Одначе і після Революції гідності владу захопили не просто уже негідники, а гнобителі і знищувачі народу. Вони в рази перевершили тих, хто досі грабував та руйнував колись європейських статків й багатств державу, заганяючи у прірву зубожіння та злиднів, жебрацтва і старцювання її народ. Аж поки за тепершніх «вождів» стало видно, як на долоні, що цей народ ще й зайвий. Уже зараз і не потрібен на своїй землі, оскільки його землю необхідно теж розкрасти та розпродати до останньої сотки, а «місцевий» люд буде лише заважати. Перетворити благодатні чорноземи в безлюдні простори – ось мета тих, хто сьогодні дорвався у нас до влади. Так твердити спонукало, якщо хочете знати, Свято урожаю – обжинок,- яке другий рік поспіль влаштували і провели щойно фермери Дніпропетровщини. Одне діло, що явно на завидки аграріям товариств та сільгосппідприємств, агрофірм і т. д., які давно не спромагаються належно радіти своїм трудовим успіхам та досягненням. Позаяк успіхи тих уже як ніби і не успіхи поголовно всіх мешканців сіл. Оскільки не всім селянам нині перепадають колоски – переважній більшості натомість одні корінці. Якщо і не облизні. Коли по бороді тече, а в рота нічого не попадає. Ні кусня хліба в тому числі, яким посмів – набрався нахабства - докоряти нам усім міністр соціальної політики. А ось зібралися до купи фермери Придніпров'я, сіли за побратані та щедро накриті столи, і засвідчили, що уміють не лише невтомно трудитися на своїй землі та вирощувати й виробляти продукти, яким вся Європа позаздрить, а й відпочивати, спільно втішатися власними здобутками і виношувати мрії та плани домагатися ще більшого. Інша річ, що живуть в умовах, котрі не дають спокою, змушують перейматися і усіма своїми бідами, болями та жалями, надіями і сподіваннями. То друге діло, що на цьогорічному Святі обжинок та урожаю на повен голос, без страху і вагань те, що чиниться зараз в Україні і з українцями, назвали своїм іменем. Заявили, що у нас набув уже неприхованих розмахів та масштабів безпрецедентний, підступний і нищівний

ГЕНОЦИД НАЦІЇ

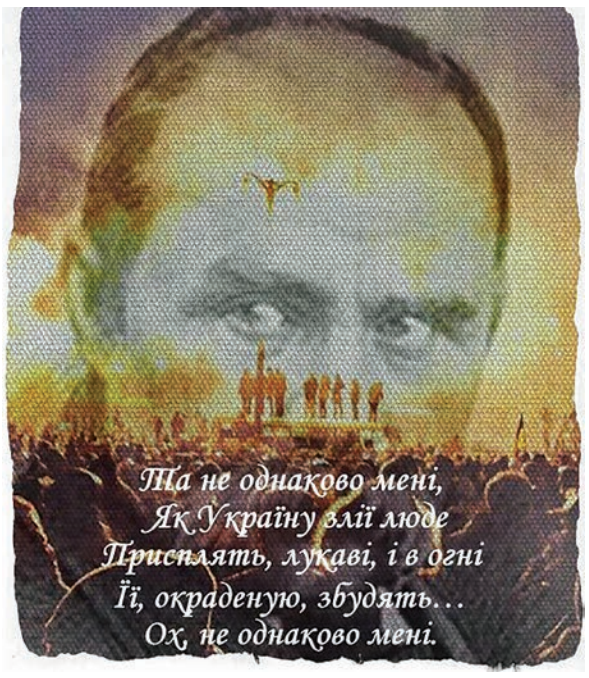

«СЕЛО НАШЕ РАНІШЕ ВІД НАС ЗНИКАЄ»

Даруйте, але вирішив перегорнути свої журналістські блокноти перших років нинішнього століття – згадати, про що доводилося писати за гарячими слідами минулої України. І перше, що згадується, це поїздка у рідний з дитячих літ Покровський район. За листом земляків. «Пам'ятаєте, - запитували мене у своєму листі мешканці тамтешнього села Вороного, - яким гарним було наше село? А тепер подивитеся, яким воно стало. Зараз немає ні магазину, ні пошти та медпункту, ні школи та телефону, ні вуличного освітлення – ночами живемо як у погребах. Немає й газу, хоча газопровід проходить за три сотні метрів від села. Таке відчуття, що про нас і в районі, і в області та всій Україні всі забули, мов нас тут уже і немає».

І я поїхав. А по дорозі щось мене сіпнуло звернути з автотраси, аби далі добиратися навпрошки путівцями. Звернув ще у Васильківському районі. І ой ле-ле – неначе заблудився. Наткнувся на густі хащі і бур'яни вище голови. За щільними нетрями здичавілого бузку, дерези та інших чагарників раптом угледів посірілі хати. Під'їхав ближче. З-за похиленого паркану стривожено на мене дивилася маленька й худенька та з глибокими зморшками на обличчі бабуся і ще старішого, мабуть, віку дідусь. «Доброго здоров'я!» - вийшов я з машини.

- Здрастуйте, якщо не жартуєте, - озвався дідусь, - і якщо без лихої думки зупинилися. А то до нас навідуються тільки злодії. Покрали все залізне, що було по дворах…

А бабуня кволою рукою показала на краєчок ослінчика: «Сідайте, з нами погрійтеся на сонечку і розказуйте, чи там, звідки їдете, світ ще існує?» Слово за слово – зав'язалася розмова. «Не думайте, що ми тут самі, - мовила бабуся, назвавшись Клавдією Усенко. – Отам далі теж ще живуть люди. Душ сорок в селі лишилося. Нововоскресенівкою наше село зветься. За кряжем є давня Воскресенівка, а наша, виходить, пізніша – нова. Та тільки зараз яка стара чи нова? Обидві все одно, що поховальні ями. Не Воскресенівки, а Заупокойки. Колись тут було гамірно і весело, як у раю ми жили. Оцією дорогою, якою ви приїхали, щодня мчали до нас машини та автобуси. Але від тих пір, як від нас розбіглися усі-всі, що мали снагу чи куди бігти, повтікали, нас обминають десятими дорогами. Шкода, дуже шкода, що село раніше від нас умерло. От тепер і живемо, хліб жуємо та смерті виглядаємо».

Несміливо з сусіднього двору виходить також літнього віку чоловік. Знайомимося – Дмитро Іванович Безп'ятий. Відразу здогадується, про що іде мова. Скрушно зітхає: «Да, перевернулася влада, і все пропадає. Шкода дітей та онуків. Чому вони, безневинні, будуть страждати?» А Клавдія Усенко раптом обриває його: «А кому твої діти й онуки потрібні? І чи будуть вони жити на цій землі?»

Далі - стор. 2,3

РЕКЛАМА

ВИРОЩУЄМО І ПОСТІЙНО РЕАЛІЗУЄМО ВИСОКОРЕПРОДУКТИВНЕ НАСІННЯ
(більше 50 найменувань)
ПШЕНИЦЮ Краснодарська 99, Ірішка, Оградська - 1 репродукція - 5900 грн./т, Єрмак, Зерноградка 11, Нота - 1 репродукція - 5800 грн./т.
ЯЧМІНЬ Добриня 3, Михайло, Майстер Зерноградa, Луран, Герлах
МІНЕРАЛЬНІ ДОБРИВА - селітра (6150 грн.), НПК 16 (8765 грн.), амофос (11300 грн.), сульфат амонія (4600 грн.) та багато інших.
м. Дніпро, АСПІКО
к. т. 0676342779 або 0676360829.Сайт: http://aspiko.agrovektor.com

КУПИ КУРЧАТ НА ТОКМАКСЬКІЙ ІНКУБАТОРНІЙ СТАНЦІЇ
Кращі ціни - здорові курчата
Бройлери імпортні РОСС, КООБ - 14, 6 грн.
Сортовані курочки ДОМІНАНТ - 30 дн.- 35 грн.
Підрощені цесарки - від одного місяця - 25 грн.
ТОКМАКСЬКА ІНКУБАТОРНА СТАНЦІЯ: Запорізька обл., т. (06178) 22078, 20125, 099-0514756, 098-6677702, сайт - www.tis.co.ua

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

З приводу УКРАЇНСЬКА ТРАГЕДІЯ

Продовження. Початок - стор. 1

Як після уже не міг проїхати мимо й іншого села – Касаєвого. Справа у тім, що раніше воно дуже подобалося мені. Правда, жодного разу я в ньому не зупинявся – все ніколи було. А тепер зупинився вимушено: назустріч рухалася похоронна процесія. Як дізнався згодом, ховали шановану в селі Параску Кравець. На похорон зійшлося десятка два людей. Зійшлися ті з тих, що тут ще залишалися, хто міг ходити. Ті ж, хто не міг дійти до кладовища, проводжали покійницю тінями попід тинами, немов вишикувавшись у почесну варту. Підходжу до одної старої жінки – Людмили Василенко, як вона назвалася.

- Хай і з нами, хто уже не ходить своїми ногами, прощаються, - каже, - бо ж нас тут під дворами меншає з кожним похороном. А Пашина душечка полетіла у вирій за сизі хмари. Може, хоч там знайде шану. Бо тут ой як намучилася. Виходила на шосейку і падала навколішки перед панами в лакованих автомобілях, які летіли через наше село. Просила й благала привезти їй хлібця з Чаплино. За її ж гроші. Бо крамницю у Касаєво як корови язиком злизали, а щось спекти чи зварити собі Кравчиха уже не могла. От і померла з голоду. Це суща правда. Я знаю, що кажу. І всіх нас тут таке чекає. Ні хліба, ні солі, ні сірників, ні мила немає де купити…

…Не можу тепер навздогін не сказати, що цієї весни довелося мені знову їхати через Касаєве. Один, як палець, стримить облуплений солдат-пам'ятник над братськими могилами полеглих у минулій війні і гущавина «лісопосадки» на місці колишнього кладовища, бо в ній видніються занедбані могили. І більше нічого від села не зосталося. Хоч ні, розвалля й руїни. Хрести і димарі. Немов після смерчу, який живцем викорінював село.

ОПТИМІЗАЦІЯ ЧИ ПРИСКОРЕННЯ ВИМИРАННЯ СЕЛЯН?

Чи знаєте ви, що у Новомосковському районі свого часу було дві районні лікарні – Центральна і Перещепинська №2. Та у 2005 або 2006 році медсестра Перещепинської Ніна Погоріла мені розповідала:

- Нам часто-густо доводиться потрапляти в екстремальні ситуації. Тільки вчора приймали пологи у машині невідкладної допомоги. У жінки, від якої надійшов виклик, не відразу знайшлися гроші, щоб купити бензин і заправити машину. А наші ж місцеві медики до пуття не знали, в якому стані перебувала вагітна. Обстеження проходити у нас, за місцем свого проживання, вона уже не мала змоги. Отож їздила в Центральну лікарню майже за п'ятдесяа кілометрів у Новомосковськ…

І далі Ніна Степанівна пояснювала, що Перещепинська лікарня, котра територіально обслуговувала мешканців найвіддаленіших сіл району, недавно мала пологове відділення на 15 ліжок, а також на 20 гінекологічне з жіночою консультацією. Одначе тепер ліквідували і те, й інше з дивних доволі мотивів: «Потреби в них немає, жінкам 30-кілометрової перещепинської зони надалі краще користуватися послугами ЦРБ – Центральної районної». Окрім того, закрили й дитяче відділення, котре мало теж 20 стаціонарних ліжок.

- Так від Перещепинської районної лікарні, яка ще недавно загалом мала 175 ліжок, лишилися ріжки і ніжки, - уточнював її головлікар Вадим Малицький – Поки що залишили нам поліклініку та втричі урізані хірургічне і терапевтичне відділення, але тимчасово. Уже наступного року доведеться закривати і їх.

Коротше, хоча лікарню, підвів риску Малицький, продовжують вважати районною, насправді її перевели в ранг дільничних. Згортають же «з метою забезпечення державної політики в питаннях охорони здоров"я населення та дотримання нових соціальних нормативів у цій сфері і впровадження єдиних галузевих стандартів функціонування на території Новомосковського району лікувально-профілактичних закладів». Ви щось збагнули до пуття, прочитавши цю фразу? Ми єдине: заходилися у сільській місцевості закривати лікувальні точки, і це не мало і не багато – державна програма і державна політика. Адже аналогічною хитромудрою тирадою ошелешили і мешканців села Попасного, котрі також мали багатопрофільну лікарню, збудовану ще в позаминулому, до речі, столітті.

Тепер і її перевели у розряд дільничних. Проти протестував тодішній там голова сільради Анатолій Бондаренко. Три дні вирувала й сходка села: майте совість і серце, не чіпайте нашу лікарню! Тим паче, що вона на балансі сільської ради, отож фінансується з її бюджету. Громаді ж видніше, утримувати чи ні свій медичний заклад. Громада й самотужки дасть йому раду… Думаєте, помогло? Послухали? Де там! І за вухом не повели. Не зважили і на мешканців Вільного та Орлівщини – їхні лікарні взагалі перетворили на амбулаторії. А Гнатівську, Хуторо-Губинихську, Всесвятську та Левенцівську амбулаторії понизили в свою чергу до рівня ФАПів. Тим паче не залишили в спокої медпункти. Перекроїли, коротше, усю медичну мережу району. Слідом Знаменівську, Голубівську та Миколаївську дільничні лікарні, а також Губинихську широкого профілю миттю реорганізували, ясна річ, в амбулаторії.

- Знаю, що народ по селах обурюється й бунтує, - погоджувався на той час головлікар ЦРЛ і водночас району Валентин Колесников. – Але люди просто не розуміють важливості справи, якою ми займаємося. Того, що ми втілюємо державну реформу системи охорони здоров'я. Утримувати ледь не у кожному селі повнопрофільну лікарню уже завелика розкіш. То коли мені докоряють, наче, мов той вершник з шаблею, скорочую мережу медичних закладів, я категорично не погоджуюся. Я не скорочую – я здійснюю її оптимізацію.

Спершу у Постанові Кабміну ще від 28 червня 1998 р., а потім і в Указі Президента від 6 грудня 2005 р. «Про невідкладні заходи щодо реформування системи охорони здоров'я населення» справді був цей термін – «оптимізація медичної мережі і лікарського ліжкового фонду». Значить це **на державному рівні згортали тоді передусім по селах лікувальні заклади усіх без винятків типів.** І якщо народ «не знав важливості цієї справи», то навряд, як на нас, її ідеологи, натхненники і реалізатори не могли не знати і не передбачати, чим усе це скінчиться. А уже через рік у тому ж Новомосковському районі на 45% зросла захворюваність сільського населення і на 34% його смертність. Причому якщо друга цифра зросла перш за все за рахунок відлітання за вирій людей похилого віку, то перша передусім за рахунок селян віку працездатного. А ще 6 – 7 чоловік з кожних десяти, які йшли тут за вічну межу, помирали або так і не дочекавшись медичної допомоги, або не маючи змоги скористатися нею. В тому числі і через брак коштів. Або нарешті й через те, що не доїздили вчасно до лікарів. Ще ж через рік за рівнем втрати працездатності та інвалідизації людей не лише похилого, а і середнього та молодшого віку Новомосковський район вийшов на перше місце в області.

То, тим паче, давайте сьогодні навздогін скажемо собі, що «державники» - автори «оптимізації» медичної мережі – не могли не знати про неминучість катастрофічних наслідків від їхньої «політики». Інакше вони й тоді уже були тупішими від народу, котрий дійсно гнівно бунтував і протестував проти «меча геноциду», яким на нього замахнулися. Звідси виходить, що прискорюванням вимирання сільського люду зайнялися навмисне. З далекоглядною метою. Хоч не тільки ж сільського. Згодом «оптимізація» не обминула буквально кожного українця. Згодом у вседержавних масштабах вона дістала своє продовження. Адже заходилися втілювати уже так звану медичну реформу – розмежовувати лікувально-профілактичну діяльність на первинну, вторинну і третинну. Що з цього вийшло, кожен з нас нині відчуває на власній шкурі, як то кажуть. Хоч і цього «вождям нації» наразі мало – розгортають уже наступну, нову реформу медицини. Котра тим часом стає тільки дорожчою та дорожчою і явно давно для гаманців-«прожиткових мінімумів» більшості «пересічних» українців геть недоступною.

ПРИРЕЧЕНІ З ДИТЯЧИХ ЛІТ

Ще є у мене один блокнот, до якого не можу не повернутися. Колись у селі Жовтому, що на самісінькому краєчку Софіївського району, працював ФАП – фельдшерсько-акушерський пункт. Та з перших років XXI століття називатися він став коротше – тільки фельдшерський. Тобто посаду акушера скоротили. «Невже потреба в акушерах відпала? - Й поцікавився я якось у фельдшера цього пункту Наталі Жукової, котра як медпрацівниця одна залишилася на п'ять сіл. - Невже, точніше, сільські жінки народжувати стали менше і рідше?» І почув від Наталі Василівни те, про що й подумати не міг.

- Краще б вони частіше, - сказала вона, - зовсім не народжували, якщо часто-густо народжують так, як зараз. Ситуація страшна: багацько молодих батьків і матерів від безробіття, нестатків та безперспективності мов подуріли і живуть як неприкаяні. Народжують дітей – і ними не займаються…

І як приклад розповіла Жукова про сім'ю Оксани з села Нововітебського. На руках у неї троє малолітніх донечок. Однак п'є і не просихає Оксана не гірше від свого горе-чоловіка. Старшенька лише раз на тиждень, а то й рідше ходить до школи, та матір-батька це не хвилює. У менших завівся лишай. Фельдшерка каже, що треба негайно лікувати, а батьки відмахуються: не велика, мовляв, біда, загоїться, як на собаках…

Каюся, спершу я сповна і не повірив тоді Наталі Жуковій, що цей випадок не виняток. Що подібне набувало й набуло масового характеру. В чому через день переконався, опинившись в сусідньому Криничанському районі. У селах Щорської сільради, якій зараз вернули її давню назву – Божедарівська. Певно, колись там сільський народ не інакше, як жив мов у Бога за пазухою. А ось тепер не спромоглися мені до пуття пояснити, де живе «родина якоїсь Ольги». Казали, що десь у балці між селами Надія та Потоки. В помешканні, яке більше схоже на землянку, ніж на хату. У дітей Ольги щонайменше три прізвища, і Ольга вряди-годи, коли приходить до тями, ще пам'ятає, від кого у неї котре дитя. Двоє, правда, залишилися десь в іншому районі, у чужих людей, а тут з нею було четверо. Найстаршій Тані всі шістнадцять літ, Катрусі чотирнадцятий минало, Антонові йшов шостий рік, а найменшому Макару лиш третій. Дівчата ніколи не ходили до школи, хлопчики теж навряд чи підуть. Немає в чому іти. У дранті і завжди босоніж тільки і нишпорять селами, аби десь щось поцупити чи випросити. Уже не один льох «вигребли». І ловилися не раз на гарячому. Та що з них візьмеш? Шкода дітей. Недавно хоч запарену кукурудзяну дерть їли. Та звідтоді, як ніби останній Ольгин «приймак» сп'яну, дурості і безвиході взяв і повісився, в хаті порожньо – ні картоплини, ні цибулини. Навіть на хліб через постійні запої матері зі старшою дочкою нічого не зостається.

- І якщо ви гадаєте, що отаких сімей та знедолених у них дітей одиниці, - казала мені і в Божедарівці дільничний лікар-педіатр Тетяна Грушка, - то дуже помиляєтеся. В останні п'ять-сім років майже у кожній другій хаті з'явилися. Так-так, половина сімей та дітей, яких маємо аж у п'ятнадцяти селах, зараз вважаються неблагополучними. У мене серце кров'ю обливається, коли бачу все це. І передусім болить, аж пече за дітей: босі й голі, голодні і брудні, розумово відсталі і хворі на все, що завгодно…

Якщо ж взяти окремо центральне у сільській раді селище Щорськ, казав потім мені тодішній тутешній сільський голова Олександр Линник, уже навіть не «проблемних», а геть «катастрофічних і критичних», вважайте, «тупикових» сімей набереться півтора десятка. У них не виховуються, а фактично гинуть 37 малолітніх діточок. Що їх чекає – страшно подумати і уявити. Не навчаються вони, не працюють і не їдять вдосталь. Але що в такому випадку чекає і на Україну? Пропаще покоління вона отримає навзамін нинішньому. Ось є «зведена» сім'я двох сестер, де навіть точно не знали, скільки у них дітей. І того, куди поділися- завіялись не менше троє чи й четверо з них. Решта – це мінімум шестеро – досі залишалися не зареєстрованими. Відтак без документів. Все одно, що немає їх на білому світі на законних правах. Тим часом народилося ще одне. Одного разу голова селищної опікунської ради Людмила Коваль завітала у цю сім'ю і мало не зомліла. П'ятеро дорослих п'яними покотом лежали на підлозі. Не здатні були не те що поворушитися – розплющити очей не могли. У хаті темно, вогко і бридко. І не прибиралося, мабуть, з минулого сторіччя. Бруду по вуха, засмальцьовані ганчірки-підстилки. Порожні, давно не миті, чорні від сажі каструлі. І тут же останнє, півторарічне на той час, голе та худюще дитя. Скелет, бо як згодом з'ясується, вагою трохи більше п'яти кілограмів. Повзало поміж дорослими, втомившись уже плакати і кричати. Шукало, бідолашне, з'їсти хоч щось, і все, що попадалося йому, тягло до ротика.

- Я мерщій ухопила це дитятко і тікати з ним, - казала Людмила Коваль. – А що було робити? Торік же у цій сім'ї дівчинка 2000-го року народження від голоду й холоду померла…

КОЛИ «ТИХА САПА» СТРАШНІША ВІД ВІЙНИ

Продовжувати подібні спогади про зовсім недавнє наше минуле, чи як? Їх у кожного з нас, не сумніваюся, набереться більше, ніж треба. Але я ось про що тепер думаю: чому там і тут з приводу аналогічних трагічних вакханалій били на сполох, а державні мужі мов осліпли і оглухли - нічого не бачили і не чули? Точніше, чому не хотіли бачити і чути? Сьогодні знаходжу відповідь: вони покірно й охоче своїми руками заходжувалися нищити власний народ під самісіньке його коріння. З різних мотивів. Кожен свою переслідував і мету. З власного розуму, мов об"ївшись дурману і блекоти. Або й беручи під козирок вимоги іноземних радників, фондів і т. д. Але яка різниця, хто з якої причини приставав до губителів власного люду, якщо не відмовлявся руйнувати гнізда суто українського населення, зачищати від нього наскільки благодатну й багату територію, на яку накинули ненаситні очі світові магнати?!

ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

Фактично з перших років нашої незалежності й почався геноцид передусім селянства. У нього першого спрямували усі свої нищівні задуми та підлі й підступні діяння не випадково. Українські села споконвіків були не просто колисками нації, а хранителями її генофонду, духовних скарбів-надбань, національної гідності та сили волі. Наша земля не лише щедро плодоносила-родила хліб та всяку пашницю, а й народжувала геніїв і велетів нації, патріотів свого краю і гордих та талановитих трударів, які завжди знали собі ціну та вміли стояти за себе і свій рід. Викорінити до найглибших джерел і щільників душ та з родючих чорноземів споконвічних господарів, придушити й видушити малих, старих і не народжених ще, обікрасти й обдурити нинішнє покоління, відібравши у нього і право жити на своїй землі, приректи таки на неминуче вимирання - значить і сліду та духу не залишити від тих, хто друге тисячоліття поспіль звуться на планеті українцями.

Інша річ, що з селянства лиш почали, а нині геноцид сягнув національних масштабів, коли нікому з нас не буде місця у рідній сторонці. Усіх нас, точніше, воліють пригнобити, згноїти нестатками та поневіряннями. Усьому, що нищить нас і наших дітей та онуків, навстіж відчиняють дороги і шлюзи. Розповісти вам, як рядові, сержанти та офіцери одного з райвідділів ще міліції у нашій області вистрибували з вікон другого поверху та розбігалися навтікача хто куди, аби уціліти і не опинитися за гратами? А затримувати й арештовувати їх прибули колеги… в мундирах і з погонами на плечах. Спершу з Кривого Рогу, а потім і обласного центру. З якої, запитаєте, напасті? Хлопці-міліціянти перестаралися у своєму районі, вистежили і вирахували і однієї ночі надягли наручники не на «простих» торговців наркотичним зіллям, а на їхніх главарів-«наркобаронів». Повязали відразу кільканадцять чоловік, які «контролювали» злочинний і смертельно небезпечний «бізнес» у масштабах усієї області. Тих, хто заробляв мільйони, роблячи наркозалежними в першу чергу молодих людей, юнаків і дівчат, навіть підлітків – наших дітей і онуків. Саме це і розгнівило, роздратувало вищі міліцейські чини. Оскільки не хтось інший, а саме вони й «кришували» торгівлю наркотиками. Маючи з цього ого-го який «зиск». Перекрити кисень наркоділкам – значить і самим залишитися при бубнових інтересах. А те, що наркотики зводять тисячами нащадків української нації в могили, приносять горе чи не у кожну сім'ю, це негідників та покидьків у міліцейських погонах не хвилювало. Хоч не тільки для себе «старалися» вони, обласні начальники-«правоохоронці», якщо хочете знати. Треба було «звітувати» і перед високим київським начальством. Бо наркоманія тому під пильним «наглядом» наче як «стражів» правопорядку, що наповнює грошові «потоки» готівкою від самих низів, з усіх міст і найменших сіл до столиці. Причому, потоки, які виникли ще чверть століття тому, а не припиняються, не міліють до цих пір. І сьогодні вони «бурхливі» та набивають кишені найвищим посадовим особам в державі. Була міліція, замінили її поліцією, а страхітливі «традиції» - за рахунок погибелі молодого покоління жити собі ніврок - не знікають. Скажемо більше: якщо свого часу міліцейські управління зверху й донизу мали служби боротьби з наркоторгівлею і наркоманією, то в новостворені Національної поліції їх завбачливо ліквідували. Як такі, які не потрібні – не актуальні. Бо навіщо вони, якщо лише «заважали» викачувати мільйонні «прибутки»?! Косити страшною косою смерті молодь української нації, так косити – чого критися і ховатися з цим?

Хоч насправді це лише один з багатьох «методів» новітнього, «тихого» і ніби «мирного» геноциду нашого народу. Знищувати увесь гамузом, оптом і в роздріб, український рід наразі задіяна на повну потужність достатня кількість «важелів». Приміром, вітчизняне селянство першим потрапило під гарячу руку потрошителів ще й з робників вольниця прямо таки нечувана колись у нас, а у здоровому глуздом світі і до цих пір: ніякого контролю, з чого вони виготовляють свої продукти – і м'ясні та ковбасні, і молочні, і всі інші. Ви не повірите, але зараз в Україні немає жодної – чуєте, жодної - лабораторії, яка б була атестована з правом забороняти виробництво та реалізацію неякісних та шкідливих продуктів харчування. А навіщо? Нехай їдять-споживають будь-яку гидоту підряд. Хай все «здобрюють» пальмовою олією: колись в нашу область тоннами і цистернами її завозили лише металурги. Оскільки змащували нею своє гаряче обладнання. Адже пальмовий «солідол» не випаровується і при тисячних плюсових температурах. Не розчиняється і при плюс 36.6 – тобто в людському організмі затримується і назавжди осідає на стінках судин. Чи це ж так і треба, аби народ конав і здихав? До ям йому вготована-заказана дорога?

Все одно, що тихою сапою виполюється зараз український рід. Бо поки той же міністр соціальної політики докоряє нам шматком хліба, насправді наш народ уже й недоїдає. А що харчується не повноцінно, чим завгодно або чим може, так це точно. Як на мене, то часом здається, що нам нині переважно пропонують не бездоганні продукти, а їх замінники. Якщо й не підробки та не відверті відходи і недоїдки. Народ – наш, ясна річ, - який здатен годувати не тільки себе, а всю Європу вишуканими харчами, обернули у жебраків, котрі ходять з простягнутою рукою не лише по європейському континенті, а по світу усьому. Все одно, що з торбами через плече попідтинню цивілізованого люду. Ви знаєте, а пан міністр соціальної політики правий: німці дійсно лише 14% своїх доходів витрачають на їжу. Інша і прикра річ, що цьому міністру розуму не вистачило збагнути, від якої суми 14 відсотків. Середньостатичний німець сьогодні отримує в місяць дві з половиною тисячі євро – 75 тисяч, якщо у наших гривнях. Виходить, що 14% - це 10 тисяч 500 гривень, які витрачають на своє харчування в Німеччині. А в нас, даруйте, в рази менший офіційно прийнятий прожитковий мінімум – у цьому році 1544 грн на брата, хоч з травня ніби уже 1684-ри - і мінімальна зарплата аж 3 200 грн. То скільки складуть 50 відсотків від них? Рівно стільки, скажемо прямо, щоб ще раз збагнути й перелякатися, якої сили геноцид нищить український народ.

Бо тим часом ще й брехлива статистика утримується сповіщати, що лише цього року продукти харчування в Україні подорожчали мало не вдвічі. Хіба це не наступний «метод» зведення зі світу свого люду – немилосердний ціновий зашморг кожному українцю на горло? А «метод», котрий страшніший від війни – тихо й непомітно насправді переростає і в **новітній голодомор.** Якщо хочете знати, то 50%, які ніби українці «переводять» на харчі – це сьогодні уже й не відповідає дійсності. Є статистика незалежних експертів. Вона свідчить: з літа цього року «пересічні» жителі України, а пенсіонери точно в першу чергу, аби хоч сяк-так боротися з недоїданням, на своє харчування змушені витрачати більшу частку заробітку або пенсії.

Треба ж, очевидно, просити вибачення передусім в учасників АТО, їхніх батьків та рідних, у всіх, хто ще живе зараз у нашій державі. Методи, якими нас всіх висапують з корінням, тільки образно я назвав страшнішими від війни. Якщо мову вести про неоголошену війну на Донбасі, якій кінця-краю не видно, хоч могла скінчитися давним-давно, то вона не менш страшніша. Бо ця війна насправді також інструмент, засіб і «метод», що служать ідеологам винищення української нації. Все почалося ще з Революції гідності: згадайте, в кого під час Другого майдану передусім стріляли снайпери? Хіба не схоже, що не завжди навмання, а і навмисне цілилися у хлопців Олега Тягнибока з партії «Свобода». А як інакше, якщо в ній кожен патріот своєї української сторонки?! Зараз же «вибивають» тих, хто відстоює цілісність України на Донбасі, оскільки тепер там практично кожен справжній патріот, який готовий віддати своє життя за рідну Батьківщину! І коли я чую, що ця потворна війна вигідна нинішній владі, тим паче олігархам і особливо зрадникам нашого народу та корупціонерам усіх мастей, розкрадачам державного бюджету, оскільки щодня приносить їм неабиякі «дивіденди», то ні на йоту не сумніваюся: вигідна ще з тих міркувань, що кожного дня і убиває та убиває українських хлопців, для яких національний патріотизм не порожні, навпаки, глибокі переконання. А такі діти української нації й поготів завтра втілювачам геноциду не потрібні.

НЕВГАМОВНА БЕЗБОЖНА АРИФМЕТИКА

Ще війна на Сході України демонструє нам усім, на диво терпеливим і мовчазним, що сьогодні в усій Україні зовсім не мирне життя. З нами – з елітою нашої нації – воюють її покидьки і негідники. Еліта нашого народу зараз не там, де владні київські пагорби, а по селах та містах, де жити стає усім нестерпно і навіть не сумісно уже з нормальним не лиш соціальним, трудовим, побутовим та іншим існуванням, але й біологічним. Сьогодні весь народ – незалежно, зрештою, від національності, віросповідання і т. д., перебуває у стані війни не на життя, а на смерть. Усі ми тут під пресом, який все дужче і дужче закручують перевертні свого народу. Зрозуміло, що слухняно за «рекомендаціями» зовні, одначе ж власними руками. Мало того, що світла не видно в кінці тунелю – справа у тім, що тунель, у який нині усіх нас загнали поголовно, не кінчається. І не скінчиться, якщо не згадаємо, що ми є народ, котрий не повинен коритися своїм ворогам. Навпаки, маємо рішуче домагатися, щоб вони згинули, як роса на сонці.

Бо невже нам усім не втямки, що зараз навіть таке нахабство, як зависокі тарифи на комунальні послуги – це теж спосіб душити старих і малих, кожну сімю і родину?! Коли навіть за газ, який добувається з українських надр, ми уже не тисячі і мільйони, а мільярди разом переплачуємо якійсь офшорній кіпрській компанії, де три засновника, то хіба таке може бути в державі, для якої свій народ та його благополуччя над усе? Або якщо нам чіпляють на вуха локшу, наче «безвіз» - це коли ціни і на електроенергію в Україні мають бути європейськими, а сумлінні експерти підрахували, що цього року ми усі разом переплатили приватним енергокомпаніям більше мільярда гривень «лишку», то чим таке «зухвальство» ще пояснювати, як не зумисним штовханням народу у прірву злиднів і бідності? Щоб українське населення не могло зводити кінці з кінцями, ліпше нехай лізе в петлю. Або тікає стрімголов куди завгодно, аби не лишалося в Україні. Зараз іншого варіанту, як поодинці, сім'ями і зграями та натовпами виїжджати за кордон, вижити й уціліти в українців уже немає.

Ви не пригадуєте, скільки людей мешкало в Україні на момент здобуття нею жаданої незалежності? Якщо мене, скажімо, пам'ять не підводить, то 52 мільйони. А то й більше. Але скажіть, скільки нашого населення нараховується на даний час? Навряд чи хтось відповість навіть приблизно. Точно ж ніхто. В тому числі ніхто й з тих, хто править нині свій нищівний бал у столиці. Років 15-ть тому називали цифру 47 мільйонів, перегодом погоджувалися, що тільки 46-ть. Нарешті мов крізь зуби цідили, що максимум 46 мільйонів українців на рідній землі зосталося. І від тих пір мов язики прикусили чи води у роти понабирали – не озвучують чисельність народу в Україні. Ні гу-гу – і баста. Більше того, за Конституцією через кожні десять літ має відбуватися перепис населення, але й про нього навіть не заїкаються. Як думаєте, випадково це? Та ні ж, звичайно. Бо перепис дасть ясно і чітко зрозуміти, що держава пожинає уже наслідки безпощадного геноциду свого народу. Є підрахунки незалежних статистиків, що на даний час нас усіх разом в Україні менше 42-х мільйонів. Хоч знаходяться і такі, що не сумніваються, наче це тільки «чутки», та ще й надто перебільшені. Треба звикати, мовляв, до того, що мешкає в Україні уже менше сорока мільйонів жителів. Втім, не про реальну цифру зараз навіть річ. А про те, що арифметика наступна: якщо далі такими темпами вимиратиме наш рід, не мине і десяти літ, як українців залишиться в межах 25 мільйонів. Оскільки безбожна чума косить і косить наших людей. Смертність все більше і більше перевищує народжуваність. Або якщо сумнозвісний сталінський режим не цурався і такого методу знищення народу, як переселення його дияволам на кулічки, а то і в пустелі, то зараз Україна ще й силоміць випихає свій народ за межі держави. Ми зараз не стільки ідемо у Європу, скільки розганяємо по всій їй своїх синів і дочок, братів і сестер. Майже за принципом, що кому хочеться жити – шукайте і вийти гніздечка для себе поза межами рідної України. Та так, щоб і раз та назавжди забули про неї.

Адже триває й жахливе «полювання» на бідолашних селян. Їх явно не лишають в спокої, поки вони ще не переводяться. Зараз під гаслами реформи місцевого самоврядування та децентралізації. Коли спонукають створювати об"єднані – укрупнені – територіальні громади. Малюють так, наче це панацея від усіх бід. Наче децентралізація озолотить сільське населення, і заживе воно собі на втіху у своїх селах, як ще ніколи не жило. Але в яких, даруйте, селах? За прогнозами сумлінних спеціалістів, уже через п'ять років по завершенню цієї реформи з кожних п'яти нині існуючих ще сіл чотири спорожніють і заростуть чортополохом, будяками і полином. Адже у чотирьох з кожних п'яти сільських населених пунктів доведеться закривати школи, медпункти, магазини і пошти. І яке життя може бути в селі, якщо воно опиниться за 10, 20, 30, 40 і навіть 50 кілометрів від сільської ради? А не буде густо сіл – не стане густо й приватних власників землі чи охочих і готових її обробляти. Ви зрозуміли, до чого ведуть?

Але в цей сумний прогноз не можемо не внести суттєвої поправки. П'яти років і не доведеться чекати – вистачить і двох, від сили трьох років, щоб там і тут зрівнялися з землею, стали новітніми могилами десятки і сотні сіл. Оскільки процес їх знищення уже пішов і чимдалі йде прискоренішими темпами. Назад же не буде вороття, якщо будемо коритися і не чинити опір своїм «кілерам». Поки не пізно, треба схаменутися, як свого часу закликав українців ще Тарас Шевченко.

Микола ЯСЕНЬ.

! Біда України в тому, що нею керують ті, кому вона не потрібна *Михайло Грушевський*

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Щедрі обжинки у «Скрині»

Наше свято

Зворушливим було привітання з нагоди свята добрих сусідів - фермерів Полтавщини; запашний коровай від гостей прийняв голова Асоціації фермерів і приватних землевласників Дніпропетровщини Анатолій Гайворонський.

Сімнадцятого серпня на в'їзді до Павлограда у чудовому ресторанно-розважальному комплексі «Скриня», збудованому в національному стилі, пройшли традиційні фермерські обжинки. Проведені вони на щедрій павлоградській землі з ініціативи голови місцевої районної Асоціації фермерів і приватних землевласників Олександра Щербини. Він разом з родиною неабияк посприяв створенню дружньої атмосфери найголовнішого хліборобського свята, де раз на рік віншують землеробів. Гості мали нагоду поспілкуватися в тіні будівель на мальовничому березі Вовчої, обмінятися досвідом, відзначити кращих і почути прекрасні виступи мсцевих майстрів сцени.

Втім, цьогорічна спека не дала можливості хліборобам забути бодай на день про непросту серпневу кліматичну ситуацію на ланах…

- «Горять» сонях і кукурудза, - стурбовано повідомив «Фермеру Придніпров'я» голова Софіївської районної АФПЗ Володимир Кравченко. – Тривалий період немає дощів, стоїть повітряна засуха. Уже видно, що буде недобір урожаю. Та взяті на себе обов'язки перед паївовиками виконуємо, мусимо це робити, попри всі складнощі, сплачуємо податки. Цей хліборобський сезон видався доволі непростим – з осені не було вологи, з весни пішли холоди, далі більш-менш сприятливий період і неймовірна спека з половини літа… Тож тепер у верхньому шарі грунту немає запасу вологи, необхідного для підготовки сівби озимих культур. Треба напрацьовувати технологію, щоб зберігати вологу, і застосовувати лише посухостійкі сорти і гібриди сільгоспкультур.

Що ж, Дніпропетровщина з її 400–450-ма міліметрами опадів зовсім не те, що десяток північно-американських штатів так званого «кукурудзяного поясу» з їхніми приблизно 1000 річних міліметрів. Причому особливо рясні дощі йдуть там у момент утворення качанів кукурудзи. Певне занепокоєння фермерів викликає і сьогоднішня цінова ситуація на ринку зерна. Та Асоціація фермерів і приватних землевласників Дніпропетровської області вже здійснює заходи для подолання цієї проблеми.

- Урожай пшениці в американських зернових штатах Південна і Північна Дакота всього 15 центнерів з гектара, - пояснив її представник Сергій Ушаков. – Засуха призвела до приблизно такої ж ситуації і в Іспанії, Франції та Італії. Через це виникає суттєвий недобір зерна. Тож ситуація на світовому ринку продовольчої пшениці складається сприятливо для українських фермерів. Трейдери одразу після жнив купували таке зерно по 5 200 – 5 300 гривень за тонну, це на тисячу більше минулорічних показників. Після того, як елеватори забили збіжжям, вони раптово понизили ціну до 4 300–4 500 гривень. У міру вивезення зерна і спустошення елеваторів вартість продовольчої пшениці зростатиме. Тому фермерам потрібно трохи почекати, підтримати один одного за скрутної фінансової ситуації. Асоціація фермерів і приватних землевласників Дніпропетровської області створила своє товариство з обмеженою відповідальністю, яке оминатиме посередників - виходитиме з великими партіями зерна напряму на закордонних покупців. Зараз ведуться перемовини з можливими інвесторами щодо будівництва фермерського елеватора. Дніпровське інвестиційне агенство при обласній раді вже надало 9 можливих місць для його побудови.

Очевидно, що невдовзі цінова «синусоїда» на пшеницю в описаній ситуації рушить догори. Тому хліборобам вкрай необхідно проявити дружню солідарність і дочекатися повернення бодай стартових цін на зерно.

«У хліб вкладені серце, душа і піт»

Почесне право відкрити «Свято урожаю-2017» було надане голові АФПЗ Дніпропетровської області Анатолію Гайворонському, якому павлоградські фермери вручили духмяний коровай. Він зворушено сказав:

- Вітаю всіх із цьогорічним святом урожаю! Дякую за такий прекрасний коровай, спечений з павлоградського хліба! У нього вкладено скільки серця, душі і поту, що мимоволі відчуваєш гордість за наш народ. Вдячний кожному з вас за те, що ми зібрались на цій святій землі. Щороку фермери вирощують добрі врожаї, але це дається все важче й важче. Проблем було багато і в цьому році в Апостолівському, Царичанському, Юр'ївському районах. За півроку до АФПЗ України надійшло більше 550 заяв про рейдерство. Завдяки нашій активній позиції в Дніпропетровській області створений Антирейдерський штаб, він повинен покласти край цій всеукраїнській ганьбі, яка відлякує можливих інвесторів. Якби ми не боронилися, ніхто б нас не почув. До Фермерської Самооборони, яка тісно співпрацює з «Самозахистом підприємців», учасниками АТО, членами Територіальної оборони Дніпропетровської області вже звернулися крупні агрохолдинги за допомогою. Але судова система України ще не завжди відповідає потребам правової держави. Нещодавно в Дніпрі загинули двоє наших побратимів – Олексій Вагнер і Максим Іващук. Їхнього вбивцю шість разів возили в суд, де ніяк не можуть обрати запобіжного заходу. Треба бути разом, тоді переможемо! Здоров'я вам, добробуту, високих урожаїв!

Усіх присутніх на святі щиро вітали і керівники Павлоградського району. Зокрема голова місцевої адміністрації Святослав Максимчук сказав:

- Дуже приємно, що ви вмієте все - добре працювати і гарно організувати свято! Пройдений нелегкий етап, зібрані ранні зернові. Засуха втручається у ваші справи сьогодні, але ваші золоті руки, які годують і українців, і чи не півсвіту, зроблять все можливе для подальшого розвою нашої держави та її європейської інтеграції до кола демократичних країн. Доброго здоров'я вам, щедрої ниви і сприятливої погоди!

Прибули на головне фермерське свято і сусіди з Полтавської області. Голова Полтавської АФПЗ «Відродження Полтавщини» Василь Бурмака сердечно віншував присутніх:

- Дорогі колеги, здоров'я вам, миру, злагоди і любові! У складі нашої делегації молоде подружжя фермерів - Владислав і Катерина Скрильники з села Бутенки Кобеляцького району. Вони виховують трійко діток, займаються молочарством. Всього тримають двадцять корів та десять телят. Скуштуйте сметани, яку вони виготовляють, такого смаку ніде не знайдете. А коли Катя роздивлялася тутешній демонстраційний комбайн (вітчизняні товаровиробники до «Свята урожаю-2017» доставили до «Скрині» кілька зразків сільгосптехніки – *прим. авт.*), то вона задавала комбайнеру такі професійні питання, що і я подивувався. От що може українська молодь!

Присутні щиро аплодували молодим полтавчанам за завзятість. Приємно, що є на полтавській землі всесвітньовідомий Сорочинський ярмарок. На Дніпропетровщині аналогом йому може бути «Петриківський дивоцвіт» з десятирічним «стажем», але він і досі залишається «безприв'язним» - не має… точної дати проведення! Петриківські художники, чий розпис кілька років тому визнаний ЮНЕСКО нематеріальною культурною спадщиною людства, давно визначили цю дату – свято Петра і Павла, 12 липня, день заснування Петриківки. Але щороку дніпровські чиновники вимудровують якийсь свій час популярного фестивалю, «вижимають» його з середини літа аж на осінь - цього року це буде неділя, 16 вересня.

А на павлоградському святі голова АФПЗ Дніпропетровської області Анатолій Гайворонський вручив нагороди і відзнаки Асоціації найбільш ініціативним фермерам, головам районних організацій, представникам Фермерської Самооборони. Її діяльність фермер з Синельниківського району Андрій Александров охарактеризував напрочуд вдало і стисло:

- Тільки хлібороби знають, як треба захищати землю, политу своїм і потом працьорів. Фермерська Самооборона вже створена в багатьох селах Синельниківського району. Завдяки їй рейдерів пора ховати по кутках.

Слова подяки за працю лунали і на адресу редакції газети «Фермер Придніпров'я». А член ревізійної ради АФПЗ Новомосковського району Павло Доценко повідомив про народну оцінку видання:

- Власну газету фермери Миколаївки передплатили по 8–10 екземплярів своїм орендодавцям, та ще й розповсюджуємо, тому вона потрапляє практично в кожен сільський двір. Завдяки цьому достеменно знаю, що дехто з односельців почав краще розуміти справжню ціну власної землі, величезну загрозу зняття мораторію на продаж сільгоспземель. А також небезпеку більшого «заробітку» у вигляді несподіваної передачі земельного паю в оренду незнайомим людям з міста.

Так, там м'яко стелять, та твердо спати буде. І при оренді землі, і в інших господарських, побутових та громадських справах найкраще дотримуватися відомого давньоукраїнського принципу «свій до свого, по своє». Про вкрай важливу необхідність тіснішого єднання українців пристрасно говорила на святі і член Ради «Самозахисту підприємців» Людмила Духтовська:

- Наша організація лише в Дніпрі об'єднує більше 400 чоловік. Ми всі діємо так, щоб слово «рейдерство» ніколи не звучало. Коли почули про «Дар», за дві години зібралися і приїхали туди. Наша взаємна з Фермерською Самообороною підтримка дуже допомагає поступовому становленню верховенства права в Україні. На ще одну надзвичайно важливу річ прошу звернути увагу – в Дніпрі є кілька етнічних громад, держава безкоштовно виділила їм землю і будівлі для діяльності. Але українського центру в місті немає! Тому 22 березня цього року ми заснували «Українську етнічну громаду», позаяк вважаємо, що в Україні відбувається геноцид українського народу. Ми прагнемо, щоб українці себе добре почували і в місті, і у всій Дніпропетровській області. Закликаю вас усіх до єдності задля збереження нашої рідної мови і нації, якнайшвидшого розквіту України!

Увесь зал аплодував представнику «Самозахисту підприємців» і «Української етнічної громади» за добрі українські ідеї. А фермер Василь Замковий з Троїцького Павлоградського району продекламував відомий вірш Павла Тичини «Я єсть народ, якого Правди сила ніким звойована ще не була», підкресливши, що в одному з куплетів

Тевтоніе! Мене ти пожирала
Як вішала моїх дочок, синів,
І як залізо, хліб та вугіль крала…
О, як твій дух осатанів!

Автор написав «Московіе!» І лише задля збереження Тичини від тюрми його товариш на вечірці, під час якої Тичини створив свій геніальний твір, встиг перед візитом НКВД замінити салфетку з оригіналом твору. Власні поетичні твори прозвучали з уст відомого захисника фермерських прав Віктора Ніколаєнка, який написав і «Фермерський марш» та подарував його текст Асоціації фермерів і приватних землевласників Дніпропетровської області.

А ще в залі звучали неймовірно чарівні, за висловом одного з учасників свята, виступи народного тріо «Намисто» з села Межиріч в складі Тетяни Амстової, Інни Захарової та Марії Іванової, ансамблю циганської пісні «Павлоград», гурту «Черченя» з села Кочережки. А коваль Григорій Талісман представив «Життя металу», де допоміг кожному бажаючому викувати власними руками справжню кінську підкову на щастя, а всім присутнім для здійснення мрії – герб України.

За одностайною згодою всіх учасників, кожне наступне свято урожаю проходитиме в новому районному центрі. А обжинки 2018-го відбудуться в Софіївці, про що твердо заявила делегація місцевих фермерів. Тож хай щастить усім на вічному українському шляху до злагоди, добра і єдності!

Підготував
Григорій ДАВИДЕНКО.
Фото Миколи Павлиша.

Карбування монеток «На щастя, на долю» добре виходило і в жінок.

Невтомне молоде подружжя полтавців Катерина і Владислав Скрильники.

Гостей «Скрині» палко вітали учасники художньої самодіяльності Павлоградщини. Співає тріо «Намисто».

СВЯТКОВІ БЕСІДИ ПРО БУДЕННЕ ЖИТТЯ

«У нас все добре!»

Я ладна була почути що завгодно, тільки не таке оптимістичне одкровення молодої жінки зі стильною сучасною зачіскою, у вечірніх туфлях на високих підборах. І коли б не це свято – вінець жнив, де познайомились з Оксаною, охочіше повірила б, що зустріла модельну зірку з обкладинки відомого журналу! Виявляється, ось таке воно, обличчя сучасної жінки–фермера, що працює на землі! Більш того, воно навіть краще від «глянцю», без ретуші та фотошопу, з виразними очима, в яких зібралося все - від розпачу до радості.

- У нас все добре! – підтвердив й Ігор, Оксанин чоловік, може побачивши мою розгубленість.

Подружжя фермерує у місті Підгородне Дніпровського району, маючи всього чотирнадцять гектарів землі.

*- Фермерське господарство «Гуково» Оксани та Ігоря Рожка **(на знімку зліва)** на карті Дніпровського району мов макове зернятко завбільшки, - розповідає Олександр Лапа, голова районної асоціації фермерів. - Зате яке воно сильне та патріотичним духом, оптимізмом, організацією всередині господарства.*

На моє запитання, чи важко у такий складний час утримувати позиції та ще й у передмісті Дніпра, де кожний гектар землі вартує на вагу золота, Оксана знову посміхається:

- Перші два гектари ми зареєстрували у 1996-му році, потім додавали поступово ще й ще, - тому забрати у нас тепер – марна справа. Рейдери нехай навіть і не мріють! З одного боку, держава ніби й сама усунулась від захисту фермерів, а з другого… - розмірковує Оксана, - прийняла масу законів і рішень, якими визначає наші права і дії, в разі конфліктної ситуації. Біда фермерів, що за роботою на землі, вони їх не знають і не вивчають, бо ж ніколи не те що закон читати, але й угору глянути.

- Мені подобається цей час – складний, але цікавий. Він не для лінивих, - продовжує Оксана, - тому що працювати доводиться не лише руками та залучаючи техніку. Доводиться вмикати голову. Мені, приміром, цікаво, як працюють об'єднання територіальних громад, які преференції матимуть з цього прості люди, громада. Дуже суперечлива й неоднозначна й сама ідея з продажу земель сільськогосподарського призначення. Вона має право на життя, але не зараз, не в цьому безладі, коли не вироблено чіткого механізму продажу землі: кому, скільки, почому? Такі маленькі господарства, як наше «Гуково» просто приречені. А хочеться щодень працювати на власний добробут, на розквіт України, задля кращого життя.

До речі, Олександр Лапа, голова асоціації фермерів Дніпровського району, розповів про «золоті» руки Ігоря. Коли у зоні АТО попервах гостро не вистачало військової техніки, гори «мертвого» брухту звозили до Ігоря, який давав йому друге життя і знову відправляв на передову.

між іншим, обмовився, що об'їздив дванадцять(!) країн світу, три роки працював в Іраку, як кращий волейболіст від України, піднімав якість місцевого спорту. Тож і землю, сорок гектарів, на території Новостепанівської сільської ради Новомосковського району одержав… як кращий спортсмен.

- І сам не чекав, що так прикипію душею до хліборобської справи, а фермерую вже двадцять років, - розповідає Щербак і тихенько хвалиться мені на вушко, що вже восьмий десяток розміняв. Але такого нахабства й бандитизму, як зараз, за своє фермерське життя не зустрічав.

- Замість того, щоб захищати нас від бандитів, держава сама їх очолює, благословляє на розбій і прикриває, - обурюється Віталій Іванович. - Скоро піде соняшник, доведеться цілодобово чергувати й охороняти поля від бандюків, аби не вивезли вирощене.

- Мені втрачати нічого, - категорично виголошує він, - буду відстрілювати непроханих «помічників». Я на допомогу нікого не звав!

Чи думав колись, починаючи з перших сорока гектарів, Віталій Щербак, що доведеться вивчати не лише хліборобську справу, але й мистецтво оборони – юридичної, військової, навіть наближеної до бойової. А міг би зробити свого часу блискучу кар'єру, накивавши з України п'ятами й купуючи відбірні овочі й фрукти, м'ясо й молоко десь в американському чи канадському супермаркеті. І не лежати в свої ж роки в соняхах, охороняючи власне добро.

- Я не тунгус, я українець! – обурюється на те Щербак і розповідає, як навіть у «ті» часи жодна сила не змусила його вступити до партії комуністів. Мені пропонували посаду першого секретаря обкому партії, роботу в Польщі, Монголії…

А в пам'яті картинка з далекого 47-го…

У сільській хаті на Полтавщині, крім мами та двох її сестер, жило ще п'ятеро. Віталій – найменший. Трирічному хлопчаку й пошили полотняну торбинку, аби він потай збирав колоски з колгоспного поля. В один із таких днів на хлопчика напав їздовий наглядач і відшмагав малого так, що Віталія ще довго водили до баби-шептухи, аби позбавити від переляку та стресу.

Розпитувала Лариса НЕСІНА.

«Я не тунгус, я – українець!»

Колоритного виду чоловік у темних окулярах й брилі із загнутими догори краями та ще й в українській вишиванці нагадував, швидше, канадського чи американського фермера, що завітав як гість на свято українських фермерів Придніпров'я.

*- Розчарую, я наш, новомосковський, - відрекомендувався, – Віталій Іванович Щербак, голова фермерського господарства «Восход» **(на знімку).***

Про те, що окремі штрихи в біографії нашого співрозмовника є далеко не українські, ми переконалися дещо пізніше, коли Віталій Іванович, так, ніби між іншим, обмовився, що об'їздив дванадцять(!) країн світу, три роки працював в Іраку, як кращий волейболіст від України, піднімав якість місцевого спорту. Тож і землю, сорок гектарів, на території Новостепанівської сільської ради Новомосковського району одержав… як кращий спортсмен.

! Батько достатку - праця, а мати - земля *Українське прислів'я*

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Субсидія

Що нового? 3 надобиться

У кого в Україні забрали субсидію і хто ризикує її втратити

За прогнозами, кількість отримувачів субсидії в Україні буде скорочуватися через зростання доходів, тоді як різке зростання тарифів уже пройшло.

У цьому році за субсидіями звернулися більше шести мільйонів сімей, йдеться в даних Держстату. Більшість з них отримували знижку і у 2016-му, їх заяви пролонгували автоматично після закінчення опалювального сезону. Ще в минулому році головною причиною для відмови у субсидії була велика покупка (на суму від 50 тисяч). У цьому ж році, після зміни програми субсидій, одна з найпоширеніших причин для відмови – борги за комуналку.

Чиновники прогнозують: кількість одержувачів субсидії в Україні буде скорочуватися. По-перше, період різкого зростання тарифів на комуналку вже позаду, по-друге – доходи українців зростають, пояснює директор Департаменту державної соціальної допомоги Мінсоцполітики Віталій Музиченко. У минулому році в відомстві заявили: 40% офіційно працевлаштованих отримують мінімальні зарплати. І всі вони мали право звернутися за «комунальною знижкою». За цей час мінімалка зросла в два рази. Субсидію на наступний опалювальний сезон будуть вважати вже з урахуванням збільшення доходів. Пропорційно зростанню зарплат скоротиться розмір «знижки».

Наприклад, сім'я з двох чоловік і дитиною з двома мінімальними зарплатами за комуналку з субсидією могла платити 158 гривень. У цьому році ця ж сім'я з двома мінімалкамі повинна платити за комунальні послуги не більше 630 гривень – решту компенсує держава. Фактично, розмір субсидії скоротився в кілька разів, а розмір обов'язкового платежу – навпаки.

Якщо влітку 630 гривень вистачає на оплату комуналки, то субсидію така сім'я буде отримувати тільки після початку опалювального сезону. До цього доведеться платити самостійно. Правда, варто враховувати, доходи за який період враховують при розрахунку знижки. Якщо субсидія призначається до квітня, враховується середній дохід сім'ї за попередні дев'ять місяців, а якщо пізніше – середній дохід за попередні 12 місяців.

Уряд встановив нові правила оформлення субсидії

Кабмін має намір встановити облік при призначенні субсидії доходів за півроку, а не рік.

Кабінет міністрів має намір встановити, що при призначенні житлової субсидії на оплату житлово-комунальних послуг враховуються доходи не за чотири, а за попередні два квартали, і заборонити призначення субсидій одночасно за місцем реєстрації та місцем фактичного проживання.

Відзначається, що субсидія для компенсації витрат на оплату послуг ЖКГ призначається на основі середньомісячного сукупного доходу домогосподарства не за 4 квартали, як було раніше, а за 2 попередні квартали.

Зокрема, при призначенні субсидії у травні повинні враховуватися доходи за третій-четвертий квартали минулого року, а при призначенні субсидії у жовтні - перший-другий квартали поточного року.

Кабмін має намір встановити, що субсидія не може призначатися одночасно за місцем реєстрації та місцем фактичного проживання громадянина.

Уряд має намір визначити, що субсидія щодо приміщень, де прописані недієздатні особи, над якими встановлено опіку, призначається за заявою опікуна.

Також Кабмін планує уточнити, що субсидія не призначається на наступний період, якщо є двомісячна заборгованість за послуги ЖКГ в сумі більше 20 неоподатковуваних податком доходів громадян – 340 грн (раніше не призначалася просто при наявності двомісячної заборгованості).

У разі смерті особи, якій була призначена субсидія, сума компенсації невикористаної частини субсидії виплачується одному з членів домогосподарства, з урахуванням яких ця субсидія призначалася.

Кабмін має намір встановити необхідність громадян, які отримують субсидію протягом місяця проінформувати орган соціального захисту населення про закінчення строку реєстрації місця перебування.

Коли стартують виплати заощаджених субсидій

В Україні виплата компенсації заощадженої житлової субсидії розпочнеться в кінці жовтня - початку листопада 2017 року.

Про це заявив міністр соціальної політики України Андрій Рева.

«Ми розраховуємо, що ця виплата відбуватиметься в кінці жовтня-початку листопада», – сказав міністр, додавши, що виплата почнеться приблизно з початком опалювального сезону.

Рева також нагадав, що для отримання компенсації необхідно написати заяву.

Він додав, що максимально на виплату компенсацій знадобиться 1,3 мільярда гривень.

Субсидію тепер можна отримати без «прописки»

Отримати субсидію можна буде на підставі договору оренди.

Українці, які не змогли оформити субсидію через відсутність офіційної «прописки» можуть повторно звернутися до органів соціального захисту на підставі договору оренди житла, оформленого в довільній формі.

Безповоротна допомога уряду в сплаті житлово-комунального господарства оформляється винятково на зареєстрованих у житловому приміщенні людей. Однак уряд пішов назустріч і тим людям, які не мають офіційної реєстрації, але оплачують комунальні послуги.

Якщо не вдалося оформити субсидію через відсутність прописки в даному будинку, але людина там проживає та оплачує рахунки за тепло, газ, світло і воду, держава забезпечила йому можливість скористатися безповоротною допомогою на підставі договору оренди житла. Рішенням Камбіну не визначено суворих вимог до такого документа: договір не потрібно завіряти нотаріально, достатньо лише двох підписів - власника житла і орендаря.

Цей документ є офіційним підтвердженням права людини на субсидію і повинен враховуватися місцевими органами соціального захисту населення на користь сім'ї.

Уряд пояснив, як нараховуватиме субсидії безробітним

Безробітні громадяни працездатного віку зможуть отримати субсидію розміром не більше двох прожиткових мінімумів.

Про це йдеться на Facebook сторінці урядового порталу.

«Неофіційні доходи отримує величезна кількість українських домогосподарств. Не сплачуючи нічого в Державний бюджет країни, недоброчесні громадяни хочуть отримати допомогу від держави на оплату житлово-комунальних послуг – субсидію – у максимальному розмірі», - йдеться у повідомленні.

Як зазначається, така допомога донедавна їм справді надавалася.

«Це не щодо тих людей, які працюють офіційно, чесно сплачуючи державі податки. За обсягом субсидія, скажімо, у скромної вчительки, яка тяжкою, напруженою працею заробляє гроші і чесно сплачує податки, може бути меншою, ніж у тих, хто не декларує жодної копійки, але при цьому споживає газ, світло і т.д», - повідомляють у Кабміні.

Тепер зарахуванням двох прожиткових мінімумів – з 1 травня 2017р. – 3248 грн. - держава вирівнює соціальну справедливість між тими, хто справді потребує підтримки в оплаті житлово-комунальних послуг, і тими, хто наче б то не працює, але на якісь то доходи живе.

«Тому якщо людина працездатного віку не працює, не служить в армії, не вчиться, їй під час оформлення субсидії з 1 травня 2017 року зараховується не більше двох прожиткових мінімумів - 3248 грн», - зазначається в повідомленні.

У Кабміні додають, що це стосується лише працездатних осіб. Водночас є ті, хто насправді перебуває у складних життєвих обставинах. І тоді комісія буде розглядати заяви від таких претендентів на субсидію.

«Рішення про зарахування 2-х прожиткових мінімумів людям працездатного віку при оформленні субсидії покликане стимулювати населення до праці та офіційного працевлаштування. У такий спосіб держава бореться з тіньовою економікою та прихованою зайнятість» - йдеться у повідомленні.

Скільки доведеться платити за опалення за новим законом і як поміняються тарифи восени

У Кабінеті міністрів заявляють: підстав для перегляду тарифів немає, проте субсидіантам все одно доведеться платити більше.

Українцям вже через кілька місяців прийдуть перші платіжки за опалення. Тариф на тепло практично не зміниться, однак відповідно до закону «Про комерційний облік комунальних послу» платити доведеться за новими правилами. Крім того, ще в травні уряд змінив програму субсидій.

Як будуть рахувати опалення

Кілька тижнів тому президент Петро Порошенко підписав закон «Про комерційний облік комунальних послуг». Постачальники тепла повинні у всіх багатоповерхівках встановити теплолічильники. Заплатять за це самі споживачі - вартість приладів включено в тариф. При цьому якщо є квартирний лічильник, платіжка буде формуватися за принципом: показання власного лічильника + частина вартості опалення загальної площі (під'їзду). До слова, у багатьох містах теплові лічильники вже поставили в більшості багатоповерхівок.

Остаточне рішення, за якою методикою будуть розраховувати суми в платіжках, повинні прийняти профільні міністерства. «У статті 10 Закону йдеться про те, що розподіл обсягів комунальних послуг між мешканцями будинку з індивідуальними вузлами розподіленого обліку (квартирними лічильниками) буде розподілятися за методикою, визначеною центральним органом влади в сфері ЖКГ», - відзначає директор ДТЕК ЕСКО Євген Бушма.

Як каже експерт в сфері енергоефективності Андрій Желєзний, найчастіше установка лічильника дозволяє платити на 20-25% менше. Без лічильників українці платять за нормативами, які бувають вище реального споживання. Правда, може бути і зворотна ситуація. Якщо в будинку діряві вікна і неутеплені стіни, після установки лічильника суми в платіжках можуть вирости. У будь-якому випадку, упевнений експерт, установка лічильника - правильне рішення і перший крок на шляху до економії.

До слова, в меморандумі з МВФ Україна взяла на себе зобов'язання до кінця літа впровадити абонентську плату на опалення. «Ми будемо застосовувати тарифи на доставку газу і опалення на основі потужності, що дозволить перенести деяку частину вартості на літні місяці», – йдеться в меморандумі з МВФ. Введення тарифу «на доставку опалення» фактично означає, що тариф поділять на дві складових: безпосередня вартість тепла і абонплата на утримання інфраструктури. Першу складову доведеться платити тільки в опалювальний сезон, а абонплату – круглий рік.

Член Національної комісії, яка здійснює держрегулювання в сферах енергетики і комунальних послуг (НКРЕКУ) Руслан Машляковський пояснив: «встановлення двоставкових тарифів на центральне опалення може бути виключно ініціативою компанії-постачальника тепла». Як пояснили в департаменті теплопостачання НКРЕКУ, компанія-постачальник повинна узгодити рішення про введення абонплати з місцевою владою, провести обговорення і тільки після цього – направити свої розрахунки в комісію. У НКРЕКУ розрахунки перевірять і приймуть рішення, затверджувати тариф, чи ні.

Якщо нововведення все-таки приймуть, українцям доведеться цілий рік платити абонплату за тепло (від 20 до 100 гривень залежно від постачальника), а в опалювальний сезон платити ще й за використані Гкал.Доведеться платити більше?

У травні нормативи споживання тепла скоротили. Для газового опалення – з 5,5 до 5 кубів на квадратний метр, а для центрального – з 0,0548 до 0,0431 Гкал на квадратний метр опалювальної площі. А враховуючи, що субсидія покриває соціальну норму, пропорційно скоротиться і знижка на опалення. Наприклад, якщо минулої зими на опалення будинку площею 70 квадратів субсидія покривала 385 кубів газу, після скорочення нормативів на цей же будинок дадуть всього 350 кубів. Якщо споживати за «старим нормативом» за зайві 35 кубів доведеться платити без субсидії. За діючого тарифу на блакитне паливо такий обсяг обійдеться в 238 гривень.

Що покриває субсидія:

Остаточне рішення про призначення субсидії приймає місцевий орган соцзахисту, де також можуть розрахувати точну суму субсидії.

Ціни на газ в Україні встановлює Кабінет міністрів, а вартість опалення затверджує Національна комісія в сферах енергетики і комунальних послуг. Як заявив прем'єр-міністр Володимир Гройсман, вартість блакитного палива може коливатися залежно від рівня інфляції, проте підстав для різких стрибків, впевнений прем'єр, на даний момент немає. «Ціни (на газ – *ред.*) будуть залишатися в природних коливаннях ціни відповідно до інфляційних процесів в тому числі. Тому якихось різких змін в ціноутворенні не відбудеться. А що стосується цін на послуги ЖКГ, вони формуються на місцях або незалежною комісією з регулювання ринку комунальних послуг (НКРЕКУ – ред)», – заявив глава уряду.

У той же час експерти в сфері енергетики впевнені, що підстави для зростання тарифу на блакитне паливо, а значить і на опалення – є. Так, Кабінет міністрів «прив'язав» тариф на газ до вартості імпортного палива. Коли формувався тариф 6,8 гривні за куб, газ для України коштував 185 доларів, а в бюджеті на цей рік передбачено: газ буде коштувати вже 246 доларів. Згідно з постановою Кабміну №90 від 21 лютого, тариф на блакитне паливо повинні переглядати першого квітня та першого жовтня кожного року. При перегляді будуть враховувати середньомісячні показники цін на газ на німецькому хабі NCG (за півріччя). Якщо виявиться, що тариф, сформований за імпортним паритетом, вище чинного не менше, ніж на 10%, ціни повинні переглянути.

Дзвенить, дзвенить поліття...

На порі, на часі

Ось і наближається до завершення останній місяць літа - період активного збору врожаю та виконання певних робіт з підготовки до осіннього і зимового періоду. Серпень - період закладки врожаю для майбутнього року, так що справедливо можна сказати, що це найактивніший місяць для робіт. Зараз особливо приємно працювати в саду, наповненому квітами і фруктами, і в городі, де чекає збору урожай. Окрім того, кінець літа - вдалий час для висадки багатьох рослин, а також підготовки городу і саду до осені.

Дерева та кущі

Продовжують дозрівати плоди на деревах і чагарниках. На яблуневих деревах варто обрізати вертикально зростаючі пагони. Вони відбирають світло, вологу і мікроелементи, необхідні для росту плодів. Якщо серпень видався посушливим - поливайте дерева і підгодовуйте їх фосфорно-калійними добривами, тоді вони успішно перезимують.

Саме в цей час починають інтенсивно рости нові корені. Ягідні чагарники (аґрус, смородина) огляньте, зріжте старі і хворі гілки, після чого внесіть підгодівлю, так само як і під дерева. Далі можна мульчувати ґрунт.

Город

У серпні продовжують доглядати за овочевими культурами. Займіться прополкою і підгодуйте рослини. Скоро збір першого врожаю: солодкий перець, томати і баклажани починають масово дозрівати. Якщо на початку місяця всі ці культури ще можна було підгодувати мінеральними добривами або органікою, то в другій половині - вже не варто цього робити.

Якщо сухо, морква, буряк, патисони, кабачки теж потрібно поливати і підгодовувати. Що стосується гарбуза, то його в серпні вже не потрібно підгодовувати. Просто треба обрізати кінці пагонів з квіточками і дрібною зав'яззю, тоді вже сформовані плоди будуть краще визрівати і набирати вагу. Пора копати ранні сорти картоплі, а на грядці, де посадженна пізня картопля, варто скосити бадилля - через два тижні після цього його теж можна прибрати. Щоб пізня білокачанна капуста більш активно набирала вагу і зав'язувала качани, підгодуйте її хоча б раз на місяць розчином мінеральних добрив або органіки.

Компост

Продовжуйте збирати органічні залишки й бур'яни. В ємності з компостом постійно повинна бути волога, але сильно заливати водою її не варто. Якщо ємність встановили ще навесні, і додали спеціальний препарат, що прискорює органічні процеси, то знизу можна потихеньку діставати вже готовий компост.

«Зелені» добрива

У другій половині серпня, після збору врожаю овочів, можна застосувати органічні добрива нового типу – «сидерати» - і природним чином поліпшити родючість грунту. Наприклад, для цього можна використовувати фацелію, яку можна висівати в будь-який грунт. Росте фацелія швидко, так що її посіви можна встигнути перекопати ще до настання зими.

Здоровенькі були!

Кусючі та жалючі

Особливості вжалювання бджіл

Більшості з нас укус однієї або двох бджілок не завдає шкоди. Максимум, що може турбувати, так це свербіж і невелика припухлість місця укусу. У людей, які постійно контактують з смугастими трудівницями, наприклад, у пасічників, навіть цих симптомів не спостерігається. Чому? Це пов'язано з тим, що наш організм виробляє на укуси комах і їх отрути певний імунітет.

Але не можна забувати, що не кожен організм здатний протистояти атаці токсинів, тому у багатьох відбувається миттєва алергія на укус бджоли. Без належного лікування людина може навіть померти, що доводить щорічна світова статистика. Що робити, якщо вкусила бджола, ми будемо розбиратися пізніше, а зараз поговоримо взагалі про укуси бджіл.

Отже, бджола жалить досить відчутно і боляче, але сама ж за впорснуту в вас невелику дозу отрути платить своїм життям. Чому вмирає бджілка вже багатьом відомо. Це відбувається тому, що при вжалюванні вона залишає у вашій шкірі частину свого тіла – жало. Воно відривається від неї під час «уколу», так як чіпляється невеликими щербинами. Комаха гине не відразу, а через деякий час – близько 15-20 хвилин.

Користь чи шкода?

Багато хто, напевно, чули таке поняття, як лікування бджоловжаленнями? Так, своєрідна терапія бджолиною отрутою дуже популярна і широко застосовується в загальному курсі апітерапії. Так що ж виходить, що укус приносить більше користі, ніж шкоди? Так, дійсно, отрута приносить багато користі, але лише в тому випадку, якщо її правильно застосовувати. Без належної підготовки та спостереження апітерапевта, крім шкоди, чекати можна мало чого.

Отрута смугастих трудівниць допомагає в лікуванні хвороб суглобів і кісток. Також її користь полягає у підвищенні гемоглобіну, розширенні судин, лікуванні болю та інше. Жало бджіл спрямовується безпосередньо на хворе місце, де воно вже робить свою позитивну роботу. Займатися лікуванням бджоловжалюванням самостійно вкрай небезпечно, позаяк можна викликати надмірну інтоксикацію організму. Це загрожує не тільки шкодою і згубними наслідками, але і летальним результатом.

Перша допомога при укусі

Отже, що робити при укусі бджоли? Перш за все, потрібно знайти місце укусу і виявити жало. Його не варто чіпати руками або намагатися вийняти пальцями. Для цього потрібно взяти пінцет, захопити жало по всій довжині під саму шкіру і акуратно вийняти.

Після мікроранку варто обробити будь-яким дезинфікуючим засобом. Якщо з'явився невеликий набряк або пухлина, місце укусу можна помазати маззю. Після вжалювання, якщо у вас ще не було подібного досвіду, слід для профілактики випити 0протиалергічний засіб. Також рекомендується рясне пиття.

Алергія на укус бджоли, а саме такий симптом, як набряк, що виникає в перші 15-20 хвилин. Найбільшої шкоди приносить укус в обличчя, шию, руки або область навколо очей.

Якщо почалася алергія

Куди небезпечніше укус бджоли виявляється для тих людей, які схильні до алергічних реакцій на продукти бджільництва. У цьому разі діяти треба вже дуже швидко і обов'язково звертатися до медичної установи. Бджолина отрута може викликати не тільки сильні набряки, пухлини, але параліч дихальних м'язів. Навіть один укус у такому випадку є дуже небезпечним. Якщо ви не знаєте ще реакцію свого організму на ужалення, то перша допомога при укусі бджоли полягає в дотриманні наступної інструкції:

- дістаньте жало з місця укусу;
- ретельно промийте місце укусу мильним розчином протріть спиртовим розчином або настоянкою календули;
- до пухлини прикладіть лід, після, щоб зняти запалення, змастіть стероїдною маззю;
- випийте протиалергічний засіб;
- виміряйте пульс і серцевий ритм, при будь-яких відхиленнях від норми негайно звертайтеся до «швидкої»;
- якщо вас вжалила бджола не одна, а кілька, не чекайте появи перших симптомів алергічної реакції, до медичної допомоги звертайтесь негайно;
- набряк від укусу бджоли не завжди свідчить про алергію і не потребує негайного лікування, але перестрахуватися потрібно обов'язково.

Укуси ос ще небезпечніші

З настанням тепла нас підстерігають не тільки укуси бджіл, але і ос. При цьому цих комах ми можемо зустріти не тільки під час відпочинку на природі, а й у межах міста. Оси успішно приживаються під дахами житлових будинків, в гаражах, на деревах і частенько просто залітають до нас в будинок. Часом навіть ненароком, абсолютно не чіпаючи комах, ми можемо випадково зачепити, а значить, укусу не уникнути.

Варто відзначити, що укус оси відрізняється від вжалювання бджоли або, наприклад, інших комах. Чому? По-перше, оса крупніша, а, по-друге, вона не тільки жалить, але і кусає передніми різцями. Тому її помста за втручання в життя куди болючіша, ніж укус бджоли. При цьому жало у оси не має зазубрини, тому проникаючи всередину шкіри, лише залишає отрута і благополучно витягується назад. Таким чином, укусивши вас один раз, оса або відлітає, або жалить вас повторно.

Оси часто є переносниками різних інфекцій і бактерій, тому крім алергічної реакції є небезпека зараження вірусами та їх наслідки. Тому, щоб уникнути шкоди, допомога при укусі оси полягає ще й у ретельній дезінфекції.

Що потрібно робити?

Як правило, одна оса не являє собою шкоди, якщо правильно вийняти жало і після здійснити всі необхідні профілактичні заходи. У цьому разі можна очікувати лише неприємний свербіж і біль, а також невелике почервоніння і припухлість. В окремих випадках виникає погіршення стану, млявість, підвищення температури. Такі симптоми можуть зберігатися до 2-3 днів. У рідкісних випадках, а також при атаці великої кількості ос виникає алергічна реакція, сильні набряки, судоми, параліч, а також ядуха.

Отже, перша допомога при укусі оси полягає в наступному:

- швидко покинути місце локалізації комахи, намагаючись не роздавити його, тим більше у себе на тілі;
- негайно промити укус оси антибактеріальним милом, продезінфікувати спиртовими рідинами або перекисом водню;
- щоб зняти пухлину, слід розтерти таблетку аспірину і накласти у вигляді кашки під бинт, на місце ранки покласти щось холодне;
- якщо укус оси припав на руку або ногу, вище місця вжалиння, накладіть тугий бинт або пов'язку;
- щоб допомогти вивести токсини з організму, потрібно пити більше чистої води;
- якщо вжалило кілька ос відразу або укуси припали на верхню частину тіла (голова, обличчя, шия) слід негайно звернутися за медичною допомогою, щоб зняти можливість атрофічного шоку.

Як уникати укусів комах

- Якщо на ваш одяг або тіло села бджола або оса, не махайте руками і не шуміть. Спробуйте дочекатися, поки крилата спокійно вас не покине або акуратно струсіть її з себе.
- Після пікніка або прогулянки на природі ретельно оглядайте речі, комахи можуть сховатися в кошики або сумочки.
- Щоб не покусали бджоли на пасіці, одягніть захисний костюм і маску.
- Якщо поблизу себе ви побачили гніздо комах, ні в якому разі не наближайтеся до нього, тим більше, не чіпайте його палицею або чимось ще. Чому? У цьому випадку вони, ніби солдати, нападуть на вас, захищаючи свої володіння.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1783921 Тираж 10000.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Календарик

День знань

Перше вересня з давніх-давен - не просто перший день осені. Для мільйонів школярів, студентів, їхніх батьків, а також для вчителів і викладачів День знань - справжнє свято.

День відкривають урочисті шкільні «лінійки. Першокласники знайомляться зі школою та своїм першим учителем. Старші школярі після тривалих літніх канікул переходять у наступний клас.

Традиції свята, що передаються від покоління до покоління, це море квітів для педагогів, пишні банти першокласниць, гучний звук першого шкільного звоника й, звісно ж, найперший урок у навчальному році - «Урок Миру».

Чому відлік нового навчального йде саме з першого дня осені?

З XV століття новий рік на Русі починався 1 вересня, а всі школи в ті часи були церковними, тому за парти учні сідали саме з церковного нового року. За іншою версією, найважливіші сільськогосподарські роботи закінчувалися саме з приходом календарної осені, тому відпускати на навчання дітей без особливої шкоди для сім'ї можна було саме в цей час.

До речі, в Іспанії початок нового навчального року досі залежить від строків збирання врожаю, і в кожній провінції країни ця дата своя.

В інших країнах немає єдиної для всіх дати. Наприклад, у Німеччині та Франції навчальний рік починається в період із серпня до кінця вересня, в Італії - 1 жовтня, в Японії - 1 квітня, у Грузії - 20 вересня. В Австралії, на протилежному боці земної кулі, починають учитися в лютому, тобто, за їхнім календарем,- у кінці літа.

Славне козацтво

З діда-прадіда

Більш як п'ятсот років тому, коли через польський та литовський гніт українці перестали почувати себе господарями на власній землі, а православна віра зазнавала значних гонінь та утисків, наш свободолюбивий народ почав шукати виходу, йдучи у степи за дніпровські пороги. Там, на Запоріжжі, і виникло козацтво – явище без перебільшення феноменальне, аналога якому не знайшлося й по сьогодні в історії жодного іншого народу. Саме козацтво стало тією силою, яка об'єднала український народ навколо однієї ідеї — домогтися незалежності і збудувати власну державу. Протягом кількох століть козаки стерегли кордони України. Про славетні бої і походи козаків, про їх сміливість, відвагу й винахідливість ходять легенди. Прилучатись до козацтва вважали за честь не тільки українці, а й багато чужинців, захоплених доблестю і моральними чеснотами волелюбних воїнів.

Яким же було життя козака у вільний від походів час? Які традиції та звичаї панували на Січі?

Козаком бути - це почесно, але стати ним - неабияк складно

Існує досить поширена думка, що в запорозькі козаки приймали всіх, хто приходив на Січ і вмів перехреститися та сказати, що вірує в Бога. Проте це не так. Щоб стати справжнім козаком, слід було пройти дуже нелегку школу навчання й скласти суворі іспити, які витримували не всі, тож не всі й ставали козаками.

Новачок, незалежно від віку, приймався спочатку в «молодики». Молодик сім років учився фехтувати, влучно стріляти, «реп'яхом» на коні сидіти, виконувати гопак, який колись був не танцем, а різновидом бойового мистецтва, що полягав у вмінні вести бій найперше ногами з багатьма суперниками. Крім того, козак розвивав у собі силу й спритність. Керували навчанням досвідчені воїни й полководці, при яких юнаки служили джурами.

Козак мав не тільки бути неперевершеним воїном, а й так само добре знати грамоту, основи астрономії, медицини. Більш талановиті навчалися ще й основам дипломатії, вивчали іноземні мови, оскільки у невтомній боротьбі доводилося бувати у різних країнах.

Кепський той козак, який не вмів грати бодай би на одному народному інструменті, чи не вмів би співати й танцювати.

Лише після успішного навчання майбутній козак допускався до іспиту на звання запорожця. Такий іспит мав напівжартівливий характер. Спочатку юнак мав з'їсти миску дуже наперченого борщу і випити кварту горілки, опісля чого пройти по колоді, перекинутій між скелями на березі Дніпра, і не впасти у воду. Наступне випробування — подолати всі пороги, пливучи човном по Дніпру проти течії. На завершення молодик, осідлавши необ'їжденого коня задом наперед, без сідла й вуздечки мав проскакати по степу й благополучно повернутися.

Перевіряли новачка й на такі якості, як кмітливість, товариськість, уміння не розгублюватись у складних ситуаціях.

Родина та виховання козака

Мати і батько залишалися «іконами», без дозволу яких діти не сміли навіть приступити до роботи. Неповага до батьків була ледве чи не гріхом смертним, а про весілля без батьківської згоди молоді люди навіть подумати не могли.

По поведінці жінки (була то чи мати, чи сестра або дружина) оцінювався сам козак. Чоловік не втручався у справи жінки, а жінка – у справи чоловіка. Обов'язки були строго розмежовані, і займатися чоловікові жіночою справою було ганьбою.

Жінка незалежно від свого статусу в сім'ї була нейпершою людиною для захисту, тому, що вона – майбутнє козацького роду. Хоч у жінок того часу було не так багато прав порівняно з сучасницями, але вони користувалися великою пошаною. За відсутності чоловіка главою в домі залишалася мати, відповідальна за виховання дітей.

Цікаво, що козачка до чоловіка зверталася по імені та по батькові, а до незнайомого козака – тільки «чоловік». До своєї дружини козаки зверталися по імені (в літньому віці – «мати» або навіть по імені та по батькові). До жінки-незнайомки козаки зверталися відповідно до віку: «матуся», «сестра», «дочка», «онучка».

Козаки нерідко залишалися холостяками. Холостяцькому життю «сприяли» постійні війни – люди просто не встигали створити сім'ю. Ті ж, хто віддавав перевагу розпусті, а не сімейному життю, якщо були спіймані «на гарячому», каралися смертю.

Ставлення до старших

Не важливо, хто перед козаком – старий жебрак або старий отаман, повага до прожитого життя залишалась однаково високою. Розуміючи, що вік бере своє, і людина вже об'єктивно не здатна виконати ту чи іншу роботу, молодші козаки завжди і в усьому допомагали старшим односельцям. При них вони ставали більш стриманими, дбайливішими. Якщо старий заходив у будинок або на збори, козаки вставали, а зустрічаючи старого на вулиці – кланялися.

Крім того, при старших не дозволяли сидіти, курити люльку і говорити без дозволу. Лихословити і перечити старшому – нечуваний злочин тих років! Неввічливо було обганяти старшого за віком – обов'язково треба спитати дозволу, аби пройти повз нього. В хату вперед пропускали старших.

Вартовідзначити, що літні люди мали великий авторитет: одного їх слова було достатньо, щоб вирішити будь-який конфлікт «молодих», будь то бійка чи суперечка.

Побут козаків

Одяг – друга шкіра козака. Він носив тільки свій одяг і тримав його в чистоті. Прийти на застілля брудним – за це можна було легко стати об'єктом насмішок.

Любителі випити, козаки на застіллях намагалися не напиватися до чортиків. Випивати не змушували – це справа добровільна, але хоча б пригубити чарку під час тосту козак зобов'язаний. Примітно, що «горілку» козаки розносили виключно на підносах, і якщо до випивки тягнувся той, хто вже добряче «набрався», його просто обносили. Одна з застільних пісень нагадувала: «Пий, та розум не пропивай». Ставлення козаків до п'яниць було вкрай негативним. Померлого випиваку гребували ховати з усіма – для них був окремий цвинтар, поруч з самогубцями. П'яницям рідко ставили хрести, але завжди забивали осиковий кіл у могилу.

Цікаво, що в побуті були як окремі гуляння (чоловіків з чоловіками і жінок з жінками), так і загальні, і під час загальних застіль чоловіки сідали з одного боку столу, а жінки – з іншого. Козаки знали: хмільна голова може допустити зайве щодо чужої дружини. Швидкі на розправу козаки цілком могли закінчити таке застілля і бійкою, і пустити в хід зброю.

Козаки любили прикрашати свої бойові заслуги під час застіль, але вони не брехали в побуті, і особливо – в справах. Страшна ганьба для козака бути спійманим на брехні.

Злочин та покарання на Січі.

Найтяжчим злочином вважалося вбивство козаком козака, за здійснення такого злочину обвинуваченого закопували в землю разом із своєю жертвою. За стародавнім козацьким повір'ям вважалося, що під землею жертва вічно буде душити свого кривдника, адже вбивцю зв'язували і клали під труну.

Нанесення тілесних пошкоджень у п'яному вигляді із застосуванням зброї інколи каралося переламуванням однієї ноги. За більшу провину переламували руку і ногу, що фактично означало відлучення від козацького ремесла;

За дезертирство, програш бою, ухилення від зайняття посади або пияцтво під час походу на злочинця очікувала смертна кара. П'яного під час морського походу викидали за борт, а під час сухопутного маршу — прив'язували до коня і ганяли по степу, доки винуватий не помирав.

Для профілактики пияцтва на Запоріжжі існував так званий Гадючий острів, куди січовики відправляли невиправних пияків, де й кидали їх напризволяще.

За крадіжку чи розбій обвинуваченого теж очікувала смертна кара. Неповернення боргу тягнуло за собою приковування до лафета гармати. Винний звільнявся лише в тому разі, коли повертав борг, або хтось із родичів чи друзів поручався за нього. Мали місце повішення козака догори ногами та ребром за гак. У такому положенні небіжчик продовжував перебувати до того часу, поки кістки не опадали на землю.

За козацьким звичаєм смертної кари можна було уникнути лише у тому разі, якщо котрась із дівчат бажала вийти за приреченого заміж. Однак такі факти були поодинокі і мали місце лише в середовищі паланкових козаків.

За вчинення дрібних правопорушень передбачалося обмеження певних прав, зокрема накладалася заборона на зайняття виборних козацьких посад.

Покарання на Запорізькій Січі мало на меті підтримання військової дисципліни в козацькому середовищі та служило своєрідною профілактикою для тих, хто бажав оволодіти козацьким ремеслом. У такий спосіб товариство намагалося відгородитися від тих бажаючих покозачитися, хто мав кримінальне минуле або, за висловом Миколи Гоголя, «у кого вже моталася біля шиї мотузка».

КОЗАЦЬКИЙ ХЛІБ-СІЛЬ

Високий гість прибув на Січ.
Його зустріли хлібом-сіллю.
Чому ж надувся він, мов сич?

Не радий скорому застіллю?
Він на старшину кліп та кліп
(Мовляв, це що за карамболі?):
– Чому я бачу тільки хліб?

Чому немає й дрібки солі?
Погладив вуса кошовий
І каже, підморгнувши варті:
– Ми піднесли вам хліб святий,
А сіль – у кожнім нашім жарті.

НАЩО ВУСА КОЗАКОВІ

До козака присікалась бабуся:
– Чи бачили? Під носом – дві коси!
Нащо тобі такі здорові вуса?
Ні користі від них, ані краси!

– Вони мене, – він каже, – виручають
(Це може вам засвідчити мій кінь):
Зимою – наче ковдра, зігрівають,
А влітку – холодять, даючи тінь!

Петро РЕБРО,

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця. Передплатний індекс 60092.